

AUTORKA BESTSELLERU *SEDM MANŽELŮ* EVELYN HUGO

TAYLOR JENKINS REID

A close-up, low-angle shot of a woman's face and neck. She is looking upwards with her eyes closed, her head tilted back. The lighting is warm and golden, creating a soft glow on her skin. Her hair is dark and pulled back. She appears to be wearing a light-colored strap over her shoulder.

**CARRIE SOTO
SE VRACÍ**

ROMÁN

***CARRIE SOTO
SE VRACÍ***

Copyright © 2022 by Rabbit Reid, Inc.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Silvie Mitlenerová, 2024

Cover © Sarah Horgan, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-3257-9 (pdf)

***TAYLOR
JENKINS
REID***

***CARRIE SOTO
SE VRACÍ***

PŘELOŽILA
SILVIE MITLENEROVÁ

*Bradů Mendelsohnovi, který se nejvíce ze všech lidí
přiblížil tomu, aby se stal mým trenérem*

CHANOVÁ VS. CORTEZOVÁ

US Open

Září 1994

Moje celoživotní práce stojí a padá s výsledkem tohoto zápasu.

Já a můj otec Javier sedíme uprostřed první řady ve Flushing Meadows, téměř si můžeme sáhnout na postranní čáry. Na obou stranách kurtu stojí s rukama za zády čaroví rozhodčí. Přímo před námi na své vysoké židli předsedá davu vrchní rozhodčí. Sběračky míčků se krčí k zemi, připravené v každém okamžiku vystartovat.

Hraje se třetí set. Nicki Chanová získala první, Ingrid Cortezová s odřenýma ušima vybojovala druhý. Tenhle poslední určí vítězku.

S tátou – a dvaceti tisíci dalšími diváky na stadionu – sledujeme, jak se Nicki Chanová přiblíží k základní čáře. Pokrčí kolena a zpevní postoj. Pak se vypne na špičky, vyhodí míček do vzduchu a švihem zápěstí pošle brutální podání o rychlosti dvě stě dvou kilometrů v hodině na bekhend Ingrid Cortezové.

Cortezová ho returnuje s udivující silou. Míček dopadne těsně před čáru. Nicki ho nedokáže vybrat. Bod pro Cortezovou.

Dovolím si zavřít oči a vydechnout.

„*Cuidado*. Kamery sledují naše reakce,“ procedí táta mezi zuby. Má na hlavě jeden ze svých mnoha panamáků, vzadu mu z něj vylézají kudrnaté stříbrné vlasy.

„Tati, naše reakce sledují úplně všichni.“

Nicki Chanová letos vyhrála už dva grandslamové tituly – Australian Open a French Open. Jestli vyhraje tenhle zápas, vyrovná můj životní rekord dvaceti grandslamových titulů v singlu žen. Tohohle rekordu jsem dosáhla v roce 1987, kdy jsem podeváté vyhrála Wimbledon a zaujala místo nejlepší tenistky všech dob.

Nickin specifický styl hry – suverénní a hlasitý, hra téměř výlučně od základní čáry s neuvěřitelně silnými podáními a loby – jí v posledních pěti letech umožňuje dominovat ženskému tenisu. Ale když koncem osmdesátých let začínala stoupat po žebříčku WTA, připadala mi jako nezajímavá soupeřka. Možná slušně hrála na antuce, ale na její domácí půdě v Londýně jsem ji dokázala zručně porazit.

Všechno se změnilo po mém odchodu do sportovního důchodu v roce 1989. Nicki začala znepokojivým tempem sbírat grandslamové tituly. Teď je mi v patách.

Dívám se na ni a tuhne mi čelist.

Táta se dívá na mě. Jeho tvář zůstává klidná. „Říkám, že fotografové se snaží vyfotit, jak vypadáš vztekle nebo jak doufáš, že prohraje.“

Mám na sobě černou košili bez rukávů a džíny. Na nose želvovinové sluneční brýle od Olivera Peoples. Vlasy jsem si nechala rozpuštěné. V necelých sedmatřiceti letech vypadám stejně dobře jako dřív, aspoň myslím. Tak ať si nacvakají fotek, kolik chtějí.

„Co jsem ti vždycky říkal na juniorských mistrovstvích?“

„Hlavně ať ti to není vidět na nose.“

„*Exacto, hija*.“

Ingrid Cortezová je sedmnáctiletá španělská tenistka, která svým rychlým postupem v žebříčcích vzhůru překvapila téměř

všechny. Hraje trochu jako Nicki – silově, hlasitě –, ale víc využívá různých klopených úderů. Na kurtu se chová překvapivě emocionálně. Vypálí surové eso kolem Nicki a zakřičí škodolibou radostí.

„Podívej, možná ji nakonec zastaví Cortezová,“ nadhodím.

Táta zavrtí hlavou. „*Lo dudo*.“ Při těch slovech prakticky nepohne rty a očima se vědomě vyhýbá kameře. Nepochybuju, že zítra ráno táta otevře noviny a přejede pohledem sportovní stránky – bude tam hledat svou fotku. Usměje se pod vousy, až si ověří, že pořád není o nic méně pohledný. I když zkraje letošního roku něco zhubl v důsledku několika koleček chemoterapie, teď už se z rakoviny vyléčil. Jeho tělo se vypracovalo zpátky. Má dobrou barvu ve tváři.

Do obličeje mu pere slunce, podám mu proto tubičku opalovacího krému. Zamžourá a zavrtí hlavou, jako by to urazilo nás oba zároveň.

„Cortezová předvedla pěkný výkon,“ řekne táta. „Ale Nicki si šetří sílu na třetí set.“

Zrychlí se mi tep. Nicki vyhraje tři gamy po sobě a má navrch. Aktuální skóre je 3:3 ve třetím setu.

Táta se na mě podívá a posune si brýle, abych mu viděla do očí. „*Entonces*, co budeš dělat?“ zeptá se.

Odvrátím pohled. „Nevím.“

Postrčí brýle zpátky, zadívá se na kurt a zlehka přikývne. „No, pokud nic neuděláš, tak budeš dělat přesně to. Nic.“

„*Sí, papá*, pochopila jsem to.“

Nicki podává hodně ke straně. Cortezová se rozběhne a hrábne po míčku, trefí ho ještě při cestě vzhůru, ale její rána skončí v síti.

Znovu pohlédnu na tátu. Maličko se mračí.

V hráčské lóži se na sedačce hrbí trenér Cortezové s hlavou v dlaních.

Nicki trenéra nemá. Od posledního odešla téměř před šesti lety a od té doby posbírala šest grandslamů, aniž ji někdo vedl.

Táta vypouští hodně vtipů o hráčkách, které nemají trenéra. U Nicki ale jako by se zdržoval soudů.

Cortezová se předklání, rukou se drží za bok a snaží se popadnout dech. Nicki nepolevuje. Vypálí další podání na druhou stranu kurtu. Cortezová se okamžitě rozběhne, ale míček nevybere.

Nicki se usmívá.

Ten úsměv znám. Zažila jsem ho.

Dalším bodem získá hru.

„Sakra,“ ulevím si při výměně stran.

Táta povytáhne obočí. „Jakmile Cortezová ztratí kontrolu nad kurtem, rozsype se. A Nicki to ví.“

„Nicki má sílu,“ řeknu. „Ale taky je ohromně přizpůsobivá. Hrát s ní znamená hrát s člověkem, co mrknutím oka upraví hru podle konkrétních slabin soupeřky.“

Táta přikývne.

„Každá hráčka má slabé místo,“ dodám. „A Nicki ho umí skvěle najít.“

„Přesně.“

„Takže kde je to její?“

Táta teď zadržuje úsměv. Zvedne sklenici a usrkne.

„Co je?“ zeptám se.

„Nic,“ ujistí mě.

„Ještě jsem se nerozhodla.“

„V pořádku.“

Obě hráčky zamíří zpátky na kurt.

„Nicki je jenom maličko pomalá,“ pronesu, jak ji tak pozoruju při cestě k základní čáře. „Má hodně síly, ale chybí jí rychlost – v práci nohou i při výběru úderů. Není ani zdaleka tak rychlá jako Cortezová, ani dneska. Hlavně se ale v rychlosti nevyrovná Morettiové, Antonovičové ani Perezové.“

„Ani tobě,“ doplní táta. „Aktuálně nefiguruje v žebříčku nikdo tak rychlý, jako jsi bývala ty. Nejenom v nohách, ale v hlavě *también*.“

Přikývnu.

Pokračuje. „Mluvím o postavení se do pozice, včasném sebrání míčku ze vzduchu, zpomalení tempa, aby ho Nicki nemohla poslat zpátky takovou silou. To nikdo ze žebříčku nedělá. Ne tak jako ty.“

„Musela bych se jí ale vyrovnat silou,“ upozorním ho. „A nějak si přitom udržet rychlost.“

„Což nebude jednoduché.“

„Ne v mém věku a ne s mým kolenem,“ souhlasím. „Už toho nenaskáču tolik jako dřív.“

„*Es verdad*,“ řekne táta. „Sežere to všechno, co do toho dáš.“

„Jestli se do toho pustím,“ připomenu.

Táta obrátí oči v sloup, ale hbitě si namaluje na tvář další falešný úsměv.

Rozesměje mě to. „Upřímně, koho zajímá, jestli uloví nějakou fotku, jak se mračíš?“

„Já se nenavážím do tebe a ty se nebudeš navážet do mě,“ upozorní mě táta. „*Lo entendés, hija?*“

Znovu se rozesměju. „*Sí, lo entiendo, papá.*“

Nicki získá i další hru. Ještě jedna a je konec. Vyrovná můj rekord.

Ve spáncích mi začne tepat při představě, jak se to všechno bude odvíjet. Cortezová určitě Nicki Chanovou nezastaví, dnes ne. A já tu trčím na tribuně. Můžu jenom sedět a sledovat, jak si Nicki bere všechno, na čem jsem dřela.

„Kdo mě bude trénovat?“ zeptám se. „Ty?“

Táta se na mě nepodívá, ale vidím, jak mu tuhnou ramena. Nadechne se a pečlivě volí slova.

„Na to si musíš odpovědět sama,“ řekne nakonec. „To já za tebe nerozhodnu.“

„Takže co? Mám povolat Larse?“

„Ty si to uděláš, jak budeš chtít, *pichona*,“ prohlásí táta. „Takhle to v dospělosti funguje.“

Hodlá mě přimět, abych se doprošovala. A já si to zasloužím.

Cortezová se může přetřhnout, aby vracela odpaly. Ale je unavená. Je to vidět na tom, jak se jí třesou nohy, když jenom stojí a nehýbe se. Její return skončí v síti. Skóre třicet nula.

Kurva práce.

Rozhlédnu se po davu. Lidé se naklánějí kupředu, někteří bubnují prsty. Všichni jako by dýchali maličko rychleji. Můžu si nanejvýš představovat, co asi právě říkají sportovní komentátoři.

Diváci kolem nás hledí koutkem oka na mě a na tátu a čekají, jak zareaguju. Začínám se cítit jako v kleci.

„Jestli se do toho pustím...“, špitnu, „chci, abys mě trénoval. Říkám to tady a teď, tati.“

Podívá se na mě zrovna ve chvíli, kdy Cortezová získá na Nicki bod. Dav tají dech, nadšený, že vidí, jak se píšou dějiny. Možná bych taky byla, kdyby se tu nepřepisovaly i moje dějiny.

„Víš to jistě, *hija*? Už nejsem ten muž, jakým jsem býval. Už nemám tu... výdrž jako kdysi.“

„Tak to jsme dva,“ ujistím ho. „Budeš trénovat tenisovou důchodkyni.“

Skóre je 40:15. Nicki má turnajové vítězství na dosah.

„Budu trénovat nejlepší tenistku všech dob,“ opraví mě táta. Otočí se ke mně a vezme mě za ruku. Blíží se mi čtyřicítka, ale moje ruka v jeho působí jako trpasličí. A přesně jako když jsem byla malá, i teď jsou jeho dlaně teplé, drsné a silné. Stiskne tu moji a já si připadám úplně maličká – jako bych měla navždy zůstat dítětem a k tomuhle obrovi vzhlížet, pokud se mu budu chtít podívat do očí.

Nicki podává. Ostře se nadechnu.

„Takže do toho jdeš?“ zeptám se.

Cortezová jí míček vrátí.

„Možná prohrajeme... úplně hrozně,“ řeknu. „Všem dokážeme, že Válečná sekera to prostě už nedá. To se jim bude strašně líbit. Ztratila bych rekord, a poskvnila svůj odkaz. Mohlo by to... všechno zničit.“

Nicki zahraje lob.

Táta zavrtí hlavou. „Nemůžeme zničit všechno. Protože tenis není všechno, *pichona*.“

Nejsem si jistá, jestli s ním souhlasím.

Cortezová ránu vrátí.

„Ale stejně,“ odporuju. „Budeme oba muset pracovat tvrději, než jsme to kdy dělali. Půjdeš do toho?“

„Bude to největší pocta mého života,“ přizná táta. Tuším, že se mu v očích sbírají slzy, a zakážu si odvrátit pohled. Sevře mi ruku pevněji. „Mocht tě znovu trénovat, *pichona*, by znamenalo zemřít spokojený.“

Pokusím se překonat ten koktejl emocí, který se mi roztahuje v hrudníku. „Tak to je tím pádem asi rozhodnuto.“

Po tátově obličejí se rozlije úsměv.

Nicki pošle míček vysokým obloukem. Pomalu letí vzduchem. Celý stadion sleduje, jak vystoupá do výšky a začne padat. „Asi se vrátím z důchodu,“ řeknu.

Míček vypadá, že skončí v autu. Pokud ano, Cortezová ještě na okamžik oddálí porážku.

Táta mi položí ruku kolem ramen a pevně mě obejmě. Sotva můžu dýchat. Zašeptá mi do ucha: „*Nunca estuve más orgulloso, cielo*.“ Pak mě pustí.

Míček dopadne těsně před základní čáru. Dav ztichne a míček se odrazí, vysoko a rychle. Cortezová už se stáhla, protože si myslela, že půjde do autu, a teď je pozdě. Nestihne ho vybrat. Vymrští se dopředu a netrefí ho.

Na zlomek vteřiny zavládne úplné ticho a pak propukne jásot.

Nicki Chanová právě vyhrála US Open.

Cortezová dopadne na zem. Nicki vítězně mává pěstmi ve vzduchu.

Já a táta se usmějeme. Jsme připravení.

***POPRVÉ
NA SCÉNĚ***

1955-1965

Táta se přistěhoval do Spojených států z Buenos Aires, když mu bylo dvacet sedm. V Argentině býval vynikajícím tenistou a během své jedenáctileté kariéry vyhrál třináct šampionátů. Přezdívali mu „Javier *el Jaguar*“. Elegantní, ale zabiják.

Jenomže podle toho, jak to sám popisoval, se choval příliš tvrdě ke svým kolenům. Vyskakoval moc vysoko a nedopadal vždycky správně. S blížící se třicítkou pochopil, že už to klouby moc dlouho nevydrží. Ukončil kariéru v roce 1953 – nikdy o tom se mnou nemluvil, aniž se celý naježil a odešel z místnosti. Brzy poté začal spřádat plány na přesun do Spojených států.

V Miami získal práci ve stylovém tenisovém klubu jako nahraňáč. Byl k dispozici celý den a zahrál si s každým členem, který projevil zájem. Tahle práce byla obvykle vyhrazena pro vysokoškolské studenty na letních prázdninách, ale on ji vykonával stejně soustředěně, jako když sám soutěžil. V tomhle prvním klubu mnoha členům říkával: „Nevím, jak bych hrál tenis jinak než celým srdcem.“

Netrvalo dlouho a lidi si u něj začali objednávat soukromé lekce. Proslavil se svým zaujetím pro správnou formu, vysokými očekáváními a skutečností, že když jste *el Jaguara* poslouchali, s velkou pravděpodobností jste začali vyhrávat.

V roce 1956 už dostával nabídky práce tenisového instruktora po celé zemi. Takhle skončil v Palm Tennis Clubu v Los Angeles, kde se seznámil s svojí matkou Alicí. Byla tanečnice a učila členy klubu waltz a foxtrot.

Máma byla vysoká a dělala se ještě vyšší, protože v jednom kuse nosila deseticentimetrové podpatky. Chodila pomalu, cílevědomě a vždycky se lidem dívala přímo do očí. Dalo práci ji rozesmát, ale když už se to povedlo, smála se tak nahlas, že to bylo slyšet přes několik zdí.

Na prvním rande tátovi sdělila, že jí připadá, že trpí tunelovým viděním, pokud jde o tenis. „Z toho musíš brzo vyrůst, Javiere. Jak by ses jinak stal celým člověkem?“

Táta ji ujistil, že se hrozně plete. Celým člověkem je právě díky tenisu.

Odověděla mu: „Aha, takže jsi taky tvrdohlavý.“

Nicméně další den se zjevil na konci její lekce s tuctem rudých růží. Vzala si je a poděkovala, ale postřehl, že si k nim nepřivoněla, než je odložila. Táta získal dojem, že zatímco on během života obdaroval květinami jenom pár žen, máma už dostala květiny od desítek nadějeplných mužů.

„Naučíš mě tango?“ zeptal se.

Pohlédla na něj úkosem. Ani na minutu tomuhle Argentinci nespokla, že by neměl přinejmenším letmou znalost tanga. Ale pak mu položila jednu ruku na rameno, druhou zvedla do vzduchu a vyzvala ho: „No tak pojď.“ Chytil se jí a ona ho učila, jak ji má vodit po parketu.

Táta říká, že z ní nedokázal spustit oči, že žasl, jak snadné je klouzat s ní tanečním sálem.

Když dotančili, pustil ji, ona se na něj usmála a pak celkem netrpělivě vyhrkla: „Javiere, a teď mě máš políbit.“

Během několika měsíců ji přesvědčil, aby s ním utekla a vzala si ho. Tvrdil jí, že sní o velkých věcech pro sebe i pro ni. A máma ho ujistila, že jeho sny jsou jenom jeho. Ona kromě něj už o moc víc nepotřebovala.

Tu noc, kdy mu máma oznámila, že je těhotná, mu zrovna seděla na klíně v jejich bytě v Santa Monice a zeptala se ho, jestli cítí, že nese váhu dvou lidí. Usmál se na ni a zaleskly se mu oči. A pak jí řekl, že cítí v kostech, že to bude kluk a že bude hrát tenis dvakrát lépe než on sám.

Když jsem byla ještě mimino, táta mi nosil na kurty vysokou židličku, abych mohla sledovat, jak hraje. Tvrdí, že jsem škubala hlavou sem a tam a nespustila zrak z míčku. Podle něj někdy přišla i máma a pokoušela se mě z vysoké židličky vyndat, abych si sedla do stínu nebo snědla svačinku, ale já brečela, dokud mě neodnesla zpátky na kurt.

Nejradši táta vyprávěl příběh z doby, kdy jsem byla ještě batole a on mi poprvé vložil do ruky raketu. Jemně hodil míček mým směrem a přísahá, že v ten osudný den jsem raketou máchla a trefila ho.

Běžel zpátky domů se mnou na koni, aby to ohlásil mámě. Usmála se na něj a dál vařila večeři.

„Chápeš, co ti říkám?“ zeptal se.

Máma se rozesmála. „Že naše dcerka má ráda tenis? Samozřejmě že má ráda tenis – nic jiného jsi jí neukázal.“

„To je jako říct, že Achilles byl skvělý válečník, protože žil ve válečných časech. Achilles byl skvělý válečník, protože takový byl jeho osud.“

„Rozumím. Takže Carolina je Achilles?“ ujišťovala se máma s úsměvem. „A kdo jsi pak ty, bůh?“

Táta nad ní mávl rukou. „Je k tomu předurčená,“ trval na svém. „To je jasné jako facka. S tvou ladností a mojí silou to může dotáhnout na nejlepší tenistku, jakou svět kdy viděl. Jednou si o ní lidi budou vyprávět.“

Máma protočila oči a začala nosit na stůl. „Byla bych radši, kdyby byla milá a šťastná.“

„Alicie.“ Táta stál za ní a zezadu ji objal. „O tom si nikdo nevypráví.“

Nepamatuju si, jak jsem se dozvěděla, že máma umřela. Nevzpomínám si ani na její pohřeb, i když táta tvrdí, že jsem tam byla. Vypráví to následovně: máma vařila polévku a zjistila, že nám došel rajský protlak, tak se obula a nechala mě s ním v garáži, kde měnil olej v autě.

Když se dlouho nevracela, zaklepal u sousedů a poprosil je, aby mě pohlídlí, zatímco se po ní půjde podívat.

O pár bloků dál uviděl sanitku a žaludek se mu sevřel. Mámu cestou domů při přecházení ulice srazilo auto.

Po pohřbu táta odmítl vkročit do jejich ložnice. Začal přespávat v obýváku a oblečení si nechával v prádelním koši vedle televize. Trvalo to několik měsíců. Kdykoli mě trápila noční můra, vylezla jsem z postele a šla rovnou ke gauči. Vždycky tam byl, u zapnuté televize, a do snů mu praskala statická elektřina.

A pak se jednoho dne chodbou rozlilo světlo. Dveře do ložnice se otevřely, dlouho neutřený prach se smetl z kliky a všechny máminy věci se balily do kartonových krabic. Šaty, boty s vysokými podpatky, náhrdelníky, prsteny. Dokonce i pinetky. Někdo k nám přišel a odnesl je. A šmytec.

Moc po ní nezbylo. Prakticky žádný důkaz, že kdy žila. Jenom pár fotek, které jsem našla v tátově vrchním šuplíku. Vybrala jsem si svoji nejoblíbenější a strčila si ji pod polštář. Bála jsem se, že kdybych to neudělala, brzy taky zmizí.

Nějakou dobu mi pak táta vyprávěl o mámě různé historky. Popisoval, jak chtěla, abych byla šťastná. Že sama byla hodná a spravedlivá. Ale při tom vyprávění plakal a poměrně brzo mi povídat přestal. Jediná významná vzpomínka, kterou na mámu mám, je dnes mlhavá. Nedokážu říct, co je skutečné a co jsou mezery, které jsem si v průběhu času nějak zaplnila.

V té vzpomínce ji vidím stát v kuchyni u sporáku. Má na sobě tmavohnědé šaty se vzorkem, nějakými puntíky nebo malinkými kytičkami. Víím, že má husté kudrnaté vlasy. Táta na mě volá z jiného kouta domu jménem, kterým mě tehdy oslovoval: „*Guerrerita*.“ Ale máma zavrtí hlavou a vybědne mě: „Nedovol mu, aby ti říkal válečnice – jsi královna.“

Většinu času jsem si naprosto jistá, že tohle všechno se opravdu stalo. Ale někdy mi zas připadá úplně zjevné, že jsem si to jenom vysnila.

Ve skutečnosti si nejvíc ze všeho pamatuju tu prázdnotu, kterou po sobě zanechala. Uvnitř domu vládl pocit, že tu býval ještě někdo jiný.

Pak jsme ale zbyli jenom táta a já.

V mých prvních konkrétních vzpomínkách jsem mladá, ale už vzteklá. Rozčilují mě všechny otázky ostatních holek: „Kde je tvoje máma?“ „Proč nemáš nikdy vykartáčovaný vlasy?“ Rozčiluje mě, jak učitelka trvá na tom, abych mluvila anglicky beze stopy tátova přízvuku. Rozčiluje mě, že mi říkají, ať si během přestávky hraju jako správná holčička, i když já se chtěla jenom honit s ostatními dětmi po hřišti nebo zkoušet, kdo se dokáže nejvýš rozhoupat na houpačce.

Podezírala jsem je, že problém tkví v tom, že jsem vždycky vyhrála. Ale za žádnou cenu jsem nechápala, proč si ostatní kvůli tomu chtějí se mnou hrát míň, a ne víc. Tyto rané vzpomínky na to, jak se snažím najít si kamarády, všechny doprovází stejný zmatek: *Dělám něco špatně, ale nevím, co to je.*

Když skončila škola, pozorovala jsem všechny ostatní žáky, jak se zdraví s mámami, které je přijely vyzvednout. Spolužačky vykládaly maminkám, co bylo ve škole, ježily se při objetí vedle auta a otíraly si z tváří mateřské polibky.

Vydržela bych to sledovat celé hodiny. Co ještě s mámou po škole dělají? Jdou na zmrzlinu? Nebo nakupovat takové ty krásné penály? Kde si všechny shánějí ty mašle do vlasů?

Zatímco odjížděly, já se svědomitě pěšky vydala o dva bloky dál na veřejné tenisové kurty, kde jsem se měla potkat s tátou.

Vyrostla jsem na kurtu. Veřejné kurty po škole, kurty sportovního klubu v létě a o víkendu. Vyrostla jsem v tenisové sukni a s culíkem. Vyrostla jsem ve stínu u postranní čáry, kde jsem seděla a čekala, než táta skončí s lekcí.

Tyčil se nad sítí. Podával vřdycky ladně, jeho loby létaly hladce. Ve srovnání s tím jakýkoli soupeř nebo žák působili strašně zmateně. Táta nad kurtem nikdy neztratil kontrolu.

Při zpětném ohlédnutí vidím, že musel většinu mého mládí prožít v napětí a osaměle. Vdovec, otec samoživitel v zemi, která nebyla jeho rodná a kde se neměl na koho spolehnout. Teď mi připadá evidentní, že táta byl nejspíš napjatý, jenjen prasknout.

Ale jestli ho dny tížily a v noci nenacházel klid, rozhodně se značně zdokonalil v tom, jak to přede mnou skrýt. Čas strávený s ním mi připadal jako dárek, který ostatní děti nedostanou. Na rozdíl od nich tenhle náš čas měl svůj záměr – já a táta jsme pracovali na něčem, co mělo smysl. Hodlala jsem být nejlepší ze všech.

Každý den po škole, když táta skončil s placenými hodinami, otočil se a podíval se na mě. „*Vamos*,“ řekl. „*Los fundamentos*.“ V tu chvíli jsem sebrala raketu a připojila se k němu u základní čáry.

„Hra, set, zápas: proč to říkáme?“ zeptal se mě táta.

„Protože pokaždé, když hraješ, je to hra. Musíš vyhrát většinu her, abys vyhrál set. A pak musíš vyhrát většinu setů, abys vyhrál zápas,“ odříkávala jsem.

„Ve hře je první bod...“

„Za patnáct. Pak třicet. Pak čtyřicet. Pak vyhraješ. Ale musíš vyhrát o dva fityny.“

„Když je skóre čtyřicet–čtyřicet, jak tomu říkáme?“

„Shoda. A pokud máte shodu a získáš bod, máš výhodu – buď podávajícího, nebo přijímajícího.“

„Takže jak vyhraješ?“

„Pokud máš výhodu a podáváš, musíš vyhrát další bod a tím vyhraješ hru. K výhře v setu musíš vyhrát šest gamů, ale zase to musí být o dva. Nejde vyhrát set za stavu 6:5.“

„A zápas?“

„Ženy hrají na tři sety, muži často na pět.“

„A nula? Co to znamená?“

„To neznámá nic.“

„Ne, co to znamená na body.“

„Jo takhle, že nemáš žádné body. Nula znamená nic.“

Když jsem na všechno odpověděla správně, poplácal mě po rameni. A pak se šlo trénovat.

Existuje hodně trenérů, kteří vaši hru různě inovují, ale to nikdy nebyl tátův styl. Věřil v krásu a jednoduchost toho, když něco děláte tak, jak se to dělalo vždycky, ale lépe, než to kdo kdy dělal. „Kdyby mi tolik záleželo na správné formě, jako na ní bude záležet tobě, *hijita*“, povídal, „pořád ještě bych hrál profesionální tenis.“ To bylo jedinkrát, kdy mi řekl něco, o čem jsem pojala podezření, že to není pravda. Už tehdy jsem věděla, že jenom málo lidí hraje profesionálně tenis ještě po třicítce.

„*Bueno, papá*“, kývla jsem a pak jsme začali s cvičeními.

Moje dětství bylo samý dril. Jeden dril za druhým. Podání, loby, práce nohou, voleje. Podání, loby, práce nohou, voleje. Dokola a dokola. Celé léto, po škole, každý víkend. Táta a já. Vždycky spolu. Náš malý dvoučlenný tým. Pyšný trenér a vynikající studentka.

Hrozně se mi líbilo, že každá součást hry se dá provést špatně nebo správně. Vždycky existovalo něco konkrétního, o co se snažit.

„*De nuevo*“, říkal táta, když jsem se ten den už popadesáté pokusila zdokonalit podání bez rotace. „Chci, aby obě ruce šly nahoru stejnou rychlostí ve stejný čas.“

„*De nuevo*“, říkal ten dospělý muž a krčil se přitom, abychom si hleděli do očí, on a já – tehdy jsem mu dosahovala sotva do

pasu. „Při postoji s nohama u sebe musíš přitáhnout tu zadní nohu, než trefíš míček.“

„De nuevo,“ usmíval se. „Nech si ten spin na druhé podání, *hijita. Entendido?*“

A pokaždé, ať mi bylo pět, šest, sedm, nebo osm, dostal tutěž odpověď. „*Sí, papá. Sí, papá. Sí, papá. Sí, papá.*“

S postupem času začal táta kořenit své „De nuevo“ dodatkem „*Excelente*“.

Každý den jsem se hnala za těmito „*excelente*“. V noci se mi o nich zdálo. Ležela jsem v posteli v povlečení s Linusem a Lucy ze *Snoopyho*, zírala na zarámovanou fotku Roda Lavera, o kterou jsem u táty dlouho škemrala, a v hlavě jsem rozebírala svou formu.

Moje loby brzy zesílily, voleje létaly ostře a podání zabíjela. Bylo mi osm a zvládla jsem podávat od základní čáry a trefit picicíl ve formě krabice od mléka stokrát po sobě.

Lidem, kteří chodili kolem kurtů, připadalo vtipné volat na mě „malá Billie Jean Kingová“, jako bych to neslyšela desetkrát denně.

Brzy mě táta seznámil s ideou strategie.

„Mnoho hráčů dovede vyhrát gamy, kdy podávají,“ říkal. „*Decime por qué.*“

„Protože podání je jediný okamžik, kdy má hráč míček pod kontrolou.“

„*Y qué más?*“

„Když podáš dobře, máš pod kontrolou podání i return. A ještě i výměnu.“

„*Exacto.* Držet kontrolu nad hrou, když podáváš, je základ tvojí strategie.“

„*Bueno, entiendo.*“

„Ale většina lidí soustředí veškerou energii do podání. Ohromně se v něm zdokonalí a zapomenou na nejdůležitější část.“

„Return.“

„*Exacto*. Tvoje podání je tvoje obrana, ale dobrým returnem můžeš vyhrávat hry. Pokud si udržíš všechny gamy, ve kterých podáváš, a tvoje soupeřka si udrží všechny svoje, kdo vyhraje set?“

„První, kdo prolomí podání soupeřky.“

„*Exacto*. Pokud prolomíš jejich podání v jediné hře – stačí jediná – a udržíš všechny svoje, vyhraješ set.“

„Takže musím být dobrá na podání i dobrá v returnech.“

„Musíš být takzvaná ‚celokurtová hráčka‘,“ upřesnil. „Skvělá v podání, volejích, lobech i při returnu. Tak jo, pojďme si zahrát.“

Vždycky vyhrál, každý den. Ale pořád jsem se snažila. Zápas za zápasem, každý večer po škole, někdy ještě dvakrát o víkendu.

Až do jednoho zamračeného lednového odpoledne, kdy vzduch trochu moc štípal v nose. Celý den hrozilo, že se stane to, co jihokaliifornské nebe jindy slibovalo, že prakticky nikdy neprovede.

V prvním setu jsme hráli vyrovnaně, až jsem mu vrátila dvě podání obíhaným forhendem, tak rychlým, že ho táta nemohl stihnout.

A poprvé ve svém mladém věku jsem prolomila jeho podání.

„*Excelente!*“ zamával rukama ve vzduchu a běžel na moji stranu kurtu. Zatočil se mnou dokola.

„Dokázala jsem to!“ vyhrkla jsem. „Prolomila jsem tvoje podání!“

„Přesně tak,“ potvrdil. „Přesně tak.“

Asi dvě minuty poté, co jsem ten set vyhrála, se protrhlo nebe a spustil se strašný liják. Táta mi přehodil bundu přes hlavu a vyřítili jsme se k autu.

Nasedli jsme, zabouchli za sebou a já se na něj podívala. Sice se třásl zimou, ale v obličejí úplně zářil. „*Excelente, pichoncita,*“ popadl mě za ruku a stiskl. „*Muy pero muy bien.*“ Usmíval se, ještě když strkal klíč do zapalování a pak couval z parkoviště.

Od toho okamžiku, ačkoli jsem nad ním pořád nedokázala vyhrát celý zápas, jsem si nastavila cíl: prolomit jeho podání aspoň jednou denně. A dokázala jsem to.

Na konci každého tréninku jsme s tátou jezdili domů se dvěma krabičkami jídla z klubové jídelny, které mě hřály na klíně. Cestou k našemu bytu jsem sledovala, jak se kolem míhají velké domy.

Táta zaparkoval, a než jsme vystoupili, řekl: „Dneska jsme si vedli dobře. Ale co zítra vylepšíme?“

Poskytla jsem mu seznam, který jsem vypracovávala celou cestu domů.

„Rychleji zvedat nohy,“ řekla jsem. „A držet zápěstí níž.“ Nebo: „Ujistit se, že se nenatahuju moc dozadu před zkráceným míčem z voleje.“

Každý večer přidal ještě jednu věc, která mě nenapadla. „A dívat se na míček, ne na raketu.“ „Dotáhnout lob forhendem.“

Každý večer jsem přikývla. *Samozřejmě. Jak jsem mohla zapomenout?*

Pak jsme šli dovnitř a společně povečeřeli před televizí. Většinou jsme se dívali jenom na zprávy, ale pokaždé jsem se moc radovala z těch vzácných večerů, kdy dovolil přepnout na *The Lucy Show*. On ve svém polohovacím křesle, já na gauči a mezi námi dva podnosy s jídlem. Hrozně se tomu smál, a tak jsem se smála taky.

Později, když jsem si vyčistila zuby a převlékla se do pyžama, táta mi dal pusu na čelo a řekl: „Dobrou noc, můj Achille, největší bojovníku, jakého kdy v tenise spatřili.“

Po zhasnutí jsem strčila ruku pod polštář a zašátrala po mámině fotce, kterou jsem si vzala z tátova prádelníku.

Máma na ní leží v houpací síti na dvorku, drží mě v náručí a usmívá se do foťáku. Nad námi se klene pomerančovník. Já v její náručí spím, ona má bradu položenou na mojí hlavičce a ruku na mých zádech. Vlasy jí splývají v dlouhých loknách. Hladívala jsem tu fotku prstem, po celé délce jejích šatů od ramen k chodidlům.

Vždycky jsem si tu fotku přiložila k hrudi, pak ji strčila zase pod polštář a usnula.

Jedné noci – bylo mi asi osm – jsem tu fotku začala hledat, a ona byla pryč.

Odhodila jsem polštář na podlahu. Seskočila jsem z postele a zvedla matraci na bok. Jak jsem mohla ztratit něco tak důležitého? Začala jsem vřískat a po tvářích se mi řinuly slzy.

Táta přišel a uviděl mě tam sedět s rudými tvářemi a mokrýma očima v pokoji převráceném vzhůru nohama. S klidem vrátil matraci do rámu a vzal mě do náruče.

„*Pichoncita*,“ řekl. „*No te preocupés*. Ta fotka je v pořádku. Dal jsem ji zpátky k sobě do prádelníku. Je načase přestat si ji každý večer prohlížet.“

„*Pero* já si ji chci každý večer prohlížet.“

Zavrtěl hlavou a pevně mě objal. „*Cariño*, už na to nemysli. Je to pro tebe moc velká tíha.“

1966

Do svých devátých narozenin jsem porazila všechny děti svého věku u nás v klubu. Táta proto zlanařil syna jednoho z dospělých, kterým dával lekce – třináctiletého kluka jménem Chris, aby si se mnou zahrál.

„Nechápu, jak to, že tady můžeš hrát,“ ušklíbl se Chris. „Nejseš ani členka.“ Stáli jsme u sítě a čekali na začátek. Naši tátové se bavili a smáli se.

„Ty taky ne,“ odsekla jsem.

„Ale táta je. Tvůj táta tady jenom pracuje. Pracuje pro nás.“

Tátové se vydali naším směrem a Chris zaúpěl. „Tak můžeme to teda rychle vyřídít? Necejtím se na hru se sedmiletou holkou.“

Chvilíčku jsem na něj zírala a cítila, jak mi tuhnou ramena. „Je mi devět, blbečku.“

Chris na mě vykulil oči, ale už nic nedodal. Dost brzy jsem se naučila, že většina různých hajzlů končí u první odpovědi.

„Tak jo, děti, hrajeme na tři sety,“ oznámil můj táta.

Chris podával jako první a já se pohotově přihrčila. Nadhodil si míček a trefil ho pomalou křivkou. Vrátila jsem ho zpátky křížem přes kurt. Bod pro mě. 0:15.

Chris podával znovu. Prohodila jsem ho. 0:30.

Příště jsem předstírala zívnutí. 0:40.

„První game pro Carrie,“ řekl táta.

Chris lehce zčervenál ve tváři. Nedokázala jsem říct, jestli se vzteká, nebo stydí. Usmála jsem se na něj.

Zbytek zápasu jsme odbyli rychle.

Při posledním podání jsem míč jenom tak přetukla, protože jsem se nechtěla otravovat s nějakým topspinem nebo rychlostí. Ale on ho stejně poslal do autu.

„Tenis hraješ příšerně,“ řekla jsem mu, když jsme si třásli rukou.

„Carolino!“ houkl na mě táta.

„Pardon, ale tak to je,“ trvala jsem na svém. Podívala jsem se na Chrise. „Tak to je.“

Pozorovala jsem, jak mrkl po svém tátovi na straně kurtu. Jeho táta zavrtěl hlavou, típl právě dokouřenou cigaretu a obrátil oči v sloup.

Pamatuju si, jak mě napadlo: *A proto bys měl trénovat, Chrisi.*

Při odchodu z kurtu mi táta položil ruku na rameno a prohlásil: „Tak to bylo něco.“

„Nemusela jsem se ani snažit,“ mávla jsem rukou.

„No, to jsi dala dost najevo. A chovala ses ošklivě.“

„Proč bych na něj měla být milá? Smál se mi, že mi je sedm.“

„Lidi se ti budou v životě smát za hodně věcí,“ ujistil mě.

„Lidem jako my vždycky vymýšlejí hromadu přezdívek.“

„Protože tady nejsme členové?“ zeptala jsem se a odložila si věci.

Táta se zastavil na pětníku. „Protože jsme vítězové. Nevypěstuj si mindrák, Carolino. Nedovol, aby řeči ostatních ovlivnily, jak vnímáš sama sebe.“

Upřela jsem na něj pohled.

„Když řeknu, že máš fialové vlasy, znamená to, že jsou fialové?“ zeptal se.

„Ne, jsou hnědé.“

„Znamená to, že mi musíš dokazovat, že jsou hnědé?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, to sám vidíš.“

„Jednoho dne budeš jedna z nejlepších tenistek na světě, *cariño*. To je taková pravda, jako že máš hnědé vlasy. Nemusíš jim to ukazovat. Jenom se jí musíš stát.“

Zamyslela jsem se.

„Příště, až budeš hrát s takovým klukem jako Chris, stejně očekávám, že předvedeš nádherný tenis,“ dodal. „Rozumíš?“

Přikývla jsem. „*Está bien*.“

„A nebrečíme, když prohrajeme, ale taky se nevytahujeme, když vyhrajeme.“

„*Bueno, entiendo*.“

„Nehraješ kvůli soupeři, tomu rozumíš, vid’?“

Hleděla jsem na něj nejistě. Ale potřebovala jsem, aby uvěřil, že chápu všechno, co mám chápat – být z něčeho zmatená na mě působilo jako nesnesitelná zrada naší společné práce.

„Pokaždé když vyjdeš na kurt, musíš hrát lépe, než jsi hrála předtím. Hrála jsi dnes tenis nejlépe v životě?“

„Ne.“

„Příště chci, abys porazila sama sebe. Každý den musíš porazit ten uplynulý.“

Sedla jsem si na lavičku a přemýšlela. To, co táta navrhoval, znělo jako mnohem, mnohem víc námahy. Ale jakmile mi tu myšlenku zasel do hlavy, musela jsem tu výzvu zvládnout. Nemohla jsem ji vymazat.

„*Entiendo*,“ prohlásila jsem.

„Teď si běž sbalit věci. Jedeme na pláž.“

„Ne, tati,“ zakňučela jsem. „Prosím, ne. Nemůžeme jet prostě domů? Nebo co kdybychom šli na zmrzlinu? Jedna holka ze třídy říkala, že je tu jeden podnik, kde mají skvělé zmrzlinové sendviče. Říkala jsem si, že bychom tam mohli zajít.“

Rozesmál se. „Posedávání a jedení zmrzlinových sendvičů
ti nohy nevypracuje. Toho dosáhneme jedině...”

Zamračila jsem se. „Běháním v písku.“

„Sí, běháním v písku, *entonces vámonos.*“

1968

Po asi dvou letech porážení všech dětí ve městě nám zatelefonoval Lars Van de Berg, jeden z nejvýznamnějších mládežnických tenisových trenérů v zemi.

Na jihu v Laguna Beach trénoval jednu čtrnáctiletou holku jménem Mary-Louise Bryantová. Mary-Louise už začala vyhrávat juniorské turnaje. Toho roku prošla až do semifinále juniorského Wimbledonu.

„Lars volal, protože v L. A. si o tobě všichni vykládají,“ říkal táta cestou na jih po dálnici směrem k Laguna Beach. Měla jsem na sobě bílou tenisovou sukni a tričko s límečkem, navrch krémový propínací svetr. Obula jsem si fungl nové tenisové boty, oslnivě bílé, a nové ponožky.

Týden předtím táta vyrazil ven a všechno to oblečení mi koupil. Vypral ho a rozložil toho rána na postel. Když jsem uviděla kanýrky na zadečku spodních kalhotek pod sukni, chvíli jsem na něj hleděla v naději, že to nemyslí vážně. Z výrazu v jeho tváři mi ale bylo jasné, že ano. Tak jsem si to oblékla.

„Předstírá, že je to jenom přátelský zápas,“ pokračoval táta. „Ale chce vidět, jestli můžeš Mary-Louise ohrozit.“

O mojí budoucnosti už se cosi šuškal. Věděla jsem, že brzo začnu soutěžit, asi jako některé děti vědí, že půjdou na vysokou. A přesně jako v případě vysoké jsem získala dojem, že táta tiše promýšlí, jak to zaplatit.

Zavrtěla jsem se na sedadle ve snaze zabránit svetru, aby mi odíral krk. „A ohrožuju Mary-Louise?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ ujistil mě táta.

Stáhla jsem si okénko a sledovala ubíhající Tichý oceán.

„Chci, aby sis promyslela plán hry,“ řekl táta. „Mary-Louise je o tři roky starší, takže musíš počítat s tím, že je vyšší, silnější a možná i sebevědomější. Jak to ovlivní tvoji strategii? Máš na to pět minut.“

„Dobře,“ souhlasila jsem.

Táta zapnul rádio a soustředil se na cestu. Doprava brzy výrazně zpomalila a nakonec jsme úplně zastavili. Vyhlédla jsem z okna a pozorovala, jak si na pláži hrají děti. Viděla jsem dvě holky asi mého věku stavět z písku hrad.

Propast mezi mnou a takovými děvčaty – jako těmi, se kterými jsem chodila do školy – vždycky působila dost hluboce, ale teď mi připadala téměř nepřekonatelná.

O půl vteřiny později jsme se zase rozjeli a já se zamyslela, proč by někdo chtěl stavět něco z písku, když to do zítřka zmizí a už se nebude mít čím chlubit.

„*Bueno, contame,*“ ozval se táta. „Jaký máš plán?“

„Jestli je silnější než já, musím ji dostat co nejbliž k síti a využít různých úhlů dráhy míčku. A asi si připadá poměrně sebevědomě, takže ji musím rozklepat hned na začátku. Jakmile si začne dělat starosti, jestli ji náhodou neporazí jedenáctiletá holka, tak ji jedenáctiletá holka porazí.“

„*Muy bien,*“ zvedl ruku, abychom si mohli plácnout. „Můj Achilles. Největší z Řeků.“

Svištěli jsme po dálnici a já potlačovala úsměv.

Mary-Louise vyhrála losování a vybrala si první podání.

Stála jsem na základní čáře a pinkala si napjatým výpletem rakety o dlaň. Sevřela jsem rukojeť a obracela ji v ruce.

Mrkla jsem na ty zbrusu nové boty a postřehla smítko na špičce. Sklonila jsem se a oprášila ho.

Táta s Larsem seděli na lavičce. Lars měřil přes metr osmdesát, měl pískově žluté vlasy a úsměv, který se mu nikdy neodrazil v očích. Představil Mary-Louise mého tátu jako „toho Jaguára“. Tón jeho hlasu se mi dvakrát nezamlouval.

Mary-Louise stála na druhé straně kurtu v bílé tenisové sukni a svetříku se sladěnou čelenkou ve vlasech. Takhle vestoje jsem viděla, jak je vysoká a samá ruka samá noha, s jemným, trochu kostnatým obličejem. Možná za to mohly ty dokonalé záhyby její sukně nebo uvolněnost, s jakou svírala dřevěnou raketu Dunlop Maxply Fort, ale bylo mi jasné, že sice jsme obě jako doma tady na kurtu, ale zbytek světa té druhé si nedovedeme ani představit.

Usmála se na mě a já zauvažovala, jestli to náhodou není nejkrásnější dívka, jakou jsem v životě viděla.

Nepěstovala jsem si žádné iluze o vlastní kráse. Byla jsem podsaditá, se širokými rameny a lýtky i předloktími rozhodně silnějšími, než měly ostatní holky ve třídě. Některé z těch oblíbenějších – ty, které nosily mašle ve vlasech a svetříky přes šaty, ty, které kluci o přestávkách honili – mi mimo doslech učitelky začaly vymýšlet různé přezdívky.

Jednou ráno jsem přišla do třídy a Christina Williamsová hlasitě pošeptala Diane Richardsové: „A už jde. *Dup, dup, dup,*“ jako by váha mých kroků na cestě k lavici duněla celou třídou.

Celá třída se rozesmála.

„Aspoň jsem neschytila čtyřku z písemky z matiky, ty pako,“ utrousila jsem a sedla si.

Tomu se třída taky smála. Ale Christina se následně rozplakala. Učitelka to zpozorovala a obě si nás zavolala ke katedře.

Jakmile se na ni trochu zatlačilo, Christina se rozplakala ještě víc a popřela, že by mě kdy škádlila. Já s hlavou vztyčenou přiznala, co jsem řekla.

A pak se z toho ta sralbotka nějak vykroutila a mě poslali do ředitelny. Ředitelka následně zavolala tátovi. Táta mě přijel vyzvednout a odvezl mě domů.

Vyslechl si moji verzi, pokáral mě a pak mě přiměl podívat se do zrcadla. Ujistil mě, že jsem krásná. „*Pichona, sos hermosa.*“

Zkoumala jsem svůj obličej, jestli v něm je aspoň záblesk toho, o čem mluvil. Mámina olivová pleť a zelené oči. Tátova barva vlasů. Ale to tělo, rysy... Nechápala jsem, kde se vzaly. Chtěla jsem takové kudrny, jako měli máma i táta, chtěla jsem po mámě výšku, útlá zápěstí, dokonalý nos. Neměla jsem z toho nic.

„Nevypadám vůbec jako máma,“ prohlásila jsem nakonec. Ona byla tak nepopíratelně krásná, veškerou svou hodnotu měla vepsanou přímo do tváře.

„Ale vypadáš,“ řekl. „A máš sílu jako ona.“

Oči mi zavadily o ta široká ramena a silné ruce. Naštěstí jsem nepotřebovala vypadat hezky. Tohle tělo se připravovalo na válku.

A díkybohu za to, protože jsem ho hodlala použít k rozdrčení té krásky Mary-Louise Bryantové.

Nula nula.

Mary-Louise vyhodila míček do vzduchu a pak do něj praštila raketou. Rozběhla jsem se za míčkem a sázela jsem na to, že nejlepší bude dostat ho co nejdřív ze vzduchu. Ale jakmile jsem dosprintovala na místo, viděla jsem, jak se Mary-Louise blíží k síti. Předpokládala, že nemám sílu na prohoz. Proto jsem v poslední chvíli vypálila lob hluboko do pole. Musela spěchat, aby ho vrátila, a skončil v síti.

První bod pro mě. 0:15.

Cestou zpátky k základní čáře jsem mrkla na tátu. Sledoval mě on i Lars – Lars s vytřeštěnýma očima, táta potlačoval úsměv.

Přikrčila jsem se a očekávala další její podání. V obličejí Mary-Louise se zračilo napětí. Najednou míček bleskově přeletěl sít, jako když praskne bičem. Nedokázala jsem ho vrátit.

15:15.

Podání za podáním mě omračovalo.

30:15.

40:15.

A přesně takhle vyhrála první hru.

Mrkla jsem na tátu a viděla, jak vraští obočí. Netušila jsem, co si myslí.

Teď jsem podávala já. Každé podání jsem trefila přesně tam, kde jsem ho chtěla mít. Plánovala jsem svoje odpaly pár tahů dopředu. Honila jsem ji po kurtu sem a tam. Ale pokaždé mi úder vrátila. Naše dlouhé výměny nevyhnutelně končily v její prospěch.

Zůstávala jsem pohotová. Pokaždé jsem doběhla míček. Ale ať jsem odpalovala sebelépe, prostě na tom nezáleželo.

První set získala s výsledkem 7:5.

Už jsem byla vyčerpaná. Táta mi bez jediného slova podal ručník. Zhluboka jsem se nadechla. Prohrát jsem nemohla, to prostě nepřipadalo v úvahu.

Myslela jsem, že když jí seberu ten první bod, rozhodím ji. Ale místo toho jsem ji vyburcovala. Poskytla jsem jí důvod vydat ze sebe to nejlepší.

Musela jsem jí sebrat příležitosti, kdy třefovala vítězné míčky. Hodlala jsem se snažit o eso při každíčkém podání. To bylo riskantní, hrozila dvojchyba. Ale jinak to asi nepůjde.

První podání se odrazilo tvrdě a vysoko. Vrhla se po něm a vyrazila ho do autu. 15:0.

Zopakovala jsem to. 30:0.

Cestou pro míček jsem hodila očko po tátovi a viděla, jak se mu po tváři rozlévá úsměv.

Vypálila jsem další podání bez rotace, ale tentokrát jsem mířila blízko středu. Prosvištělo kolem ní. 40:0.

Už jsem ji měla. Cítla jsem mrazení v celé páteři od zátylku až po bedra. Cítla jsem prostor mezi svými klouby, pohyblivost ve svalech. Cítla jsem brnění v kostech.

Podala jsem míček nízko a rychle. Vrátila mi ho s rotací, kterou jsem jaksi vnitřně chápala. Věděla jsem, kam půjde a jak se odrazí. Odpálila jsem ho zpátky plnou silou ramene. Její return přeletěl čáru.

Takhle jsem dál pokračovala až k výhře setu. Skóre bylo 1:1 a záleželo na tom, kdo vyhraje třetí set.

Po prvním podání Mary-Louise následovala dlouhá výměna, honily jsme se vzájemně po kurtu, až nakonec trefila nízký lob, který prosvítlél kolem mě. Chtěla jsem zaječet, když jsem viděla, jak míček míjí moji raketu, ale věděla jsem, že to by táta nesnesl.

O tom brnění se dá říct jedna věc: může zmizet zrovna tak rychle, jak se objeví.

Mary-Louise převzala kontrolu nad kurtem. Prolomila moje podání a svoje si udržela. Honila jsem se za každým míčkem. Nohy jsem si málem uběhala. Ale nestačilo to.

Když získala poslední bod, padla jsem na kolena. Měla jsem pocit, jako by se svět tříštil na kousky. Chvilku jsem zůstala na zemi se zavřenýma očima.

Pak jsem je otevřela a uviděla, jak se Mary-Louise s Larsem klidně baví u lavičky a táta stojí nade mnou a podává mi ruku.

Jeho vřelý obličej rámovaly zvlněné tmavé vlasy. Světle hnědé oči pod dlouhými řasami a hustým obočím. Dělal mi problém se do těch očí podívat.

„*Vámonos*“, prohlásil. „Čas vyrazit.“

Vstala jsem a upřela pohled na Mary-Louise. Věděla jsem, co musím udělat. Jenom jsem potřebovala najít k tomu vůli.

Šla jsem za ní. „Hrálas skvěle“, pochválila jsem ji. Sama jsem slyšela, jak falešně to zní, můj hlas zněl tvrdě a chladně a slova postrádala melodii. Napřáhla jsem k ní ruku, ona se usmála a hned mi s ní potřásla.

„Carrie, to byl nejtěžší zápas, co jsem hrála, za pěkně dlouhou dobu,“ ujistila mě.

„Díky, že to říkáš, ale vyhrála.“

„I tak. Když mně bylo jedenáct, neporazila bych tě.“

„Díky,“ ukončila jsem to. Určitě ale věděla, že záleží jenom na tom, že já jsem prohrála.

S tátou jsme si sbalili věci a vraceli se k autu. Zapnula jsem zip na pouzdru s raketou, hodila ho dozadu a pak se zabořila do předního sedadla.

Když táta nastoupil, zírala jsem na palubní přihrádku a snažila se zadržet slzy, které mi stoupaly do očí.

„Hablemos,“ začal.

„Neměls mě nutit s ní hrát.“ Hlas se mi zadrhával a lámal.

Táta zavrtěl hlavou. „*Ni lo intentes*,“ řekl. „Zrovna tohle by sis z toho neměla vzít. Zkus to znova.“

„Nesnáším tenis,“ kopla jsem do kastlíku.

„Nohy patří na podlahu,“ pokáral mě. „Tohle se nedělá.“

Zavřela jsem oči a snažila se dýchat. Ani když jsem je otevřela, nedokázala jsem se na tátu podívat. Vyhlédla jsem z okénka a uviděla, jak na druhé straně ulice vyšla z domu nějaká žena a vybírá si schránku. Přemýšlela jsem, jestli má taky tak příšerný den. Možná její život ale vůbec nepřipomíná ten můj. Možná žije bez všeho tohohle tlaku, bez toho pocitu, že její život závisí na tom, jak dobrá v něčem je. Trápí ji potřeba vyhrát všechno, do čeho se pouští? Nebo žije jenom tak pro nic za nic?

Zvedla jsem k tátovi oči, ale nejdřív se neohlédl. V tu chvíli jsem pojala podezření, že jsem ho definitivně zklamala. Že jsem mu ukázala, že vůbec nestojím za všechnu tu důvěru ve mě vloženou.

„Skončilas?“ obrátil se na mě. „S tím hysterčením?“

„Chceš mě ještě... pořád trénovat?“ zeptala jsem se.

Tátovi se zkrivil obličej způsobem, který jsem nedovedla rozluštit. Zavrtěl hlavou a položil mi ruku na tvář, aby mi palcem mohl setřít slzy. „*Cariño*, jak se můžeš takhle ptát?“ Sklouzl

pohledem dolů, až zachytil ten můj. „Dneska jsem víc hrdý na to, že jsem tvůj táta a tvůj trenér, než jsem kdy v životě byl.“

„Jak to?“

„Vím, že jsi rozhozená, protože jsi prohrála,“ řekl.

„Prohrála jsem. Takže jsem odepsaná.“

Táta zavrtěl hlavou. Pořád se usmíval. „Ty se mi tak moc podobáš, *hija*. Ale teď mě poslouvej, prosím. Tolik jsem se soustředil na to, naučit tě vyhrávat, až jsem tě zapomněl naučit, že každý někdy nějaký zápas prohraje.“

„Já nejsem každý. Já mám být nejlepší ze všech.“

Táta přikývl. „A taky budeš. Dneska jsi to dokázala. Dneska jsi hrála nejlépe v životě.“

Vzhlédla jsem k němu.

„Trefilas někdy tolik lobů, které dopadly těsně před základní čárou?“ zeptal se.

„Ne.“

„Získala jsi při podání někdy tři esa v řadě jako dneska?“

Začala jsem si při jeho slovech poklepávat nohou. „Ne,“ uznala jsem. „Dneska jsem měla výborné první podání.“

„Jelas jak dráha, *cariño*,“ ujistil mě. „Prakticky při každém úderu jsi doběhla míček.“

„Jo, ale pak jsem jich půlku švihla do sítě.“

„Protože ještě nejsi tím, kým jednoho dne budeš.“

Znovu jsem na něj pohlédla a moje zdrženlivé srdce malinko pookřálo.

„S každým odehraným zápasem jsi o jeden zápas blíž k tomu, aby ses stala nejlepší tenistkou, kterou svět kdy viděl. Touhle osobou ses nenarodila. Narodila ses, aby ses jí stala. A proto musíš pokaždé, když vkročíš na kurt, podat svůj nejlepší výkon. Ne proto, abys porazila soupeře...“

„... ale abych se přiblížila svému cíli,“ dokončila jsem za něj větu.

„Už tomu začínáš rozumět,“ kývl táta. „Dneska jsi hrála nejlepší tenis v životě.“

„A ty máš radost,“ potvrdila jsem si. „Ze mě. Protože jsem hrála skvěle.“

„Protože jsi hrála nejlépe, co jsem zatím viděl.“

„A každý den budu hrát líp a líp,“ pokračovala jsem. „Až budu jednoho dne ze všech nejlepší.“

„Až dosáhneš naplnění svého potenciálu. To je nejdůležitější ze všeho. Nezastavíme se ani na vteřinu, dokud z tebe nevy-máčkne úplně všechno,“ plánoval táta. „Bez oddechu. Až se to konečně splní. *Algún día*.“

„Protože pak ze mě bude to, pro co jsem se narodila.“

„*Exacto*.“

Táta se otočil zpět k volantům a zařadil rychlost. Ale než jsme vyjeli na silnici, podíval se na mě ještě jednou. „Ať už tě nikdy nenapadne, *hija*, že bych tě přestal trénovat,“ varoval mě. „Už na to nikdy nemysli. *Nunca*.“

S úsměvem jsem přikývla. Myslela jsem si, že dokonale chápu, co se mi snaží říct.

„Protože dneska to docela šlo,“ ozvala jsem se o pár chviliek později na cestě domů, „přemýšlela jsem o tom, jak jsem si vedla. Chápeš? Co fungovalo.“

Táta přikývl. „*Contame*.“

Přednesla jsem mu seznam použitých strategií, pár rozhodnutí na poslední chvíli. A pak poslední věc: „*También* jsem si těsně před zápasem oprášila špičky bot.“

Táta povytáhl obočí.

„Říkám si, že je to možná takový rituál pro štěstí,“ navrhla jsem. „Víš? Jako dělají někteří profici.“

Táta se usmál. „*Me encanta*.“

„Jo,“ řekla jsem. „A myslím, že mi to pomůže, víš? Prostě se budu pořád dál zlepšovat a zlepšovat. Až jednoho dne budu tak dobrá, že budu moct zahájit profesionální kariéru.“